

γιάννης αντάμης

οι φωνές από δίπλα

αποσπάσματα

DREAM
TIGERS

Γιάννης Αντάμης

**Οι φωνές από δίπλα,
αποσπάσματα**

Τεχνική υποστήριξη: Μάριος Αρσενίου

Dreamtigers 2018

Ο αέρας ερχόταν απ' τα πλάγια και ήταν κρύος. Οι άλλοι δεν υπήρχαν πια. Τότε άρχισα σιγά-σιγά να βουλιάζω μέσα στο χώμα.

Λουκιανός Κηλαηδόνης, "Υδράργυροι", Γνώση 1980

το ταβλι

καποιοι παιζουν ταβλι σε ενα απο τα γειτονικα μπαλκονια. απο το μεσημερι, που γυρισα στο σπιτι, τους ακουω να ριχνουνε τα ζαρια κ εκ περιτροπης να τα βαζουν με την τυχη τους. στο μεταξυ, οσο αυτοι παιζουν, εγω εκανα ενα μπανιο, εφαγα, αραξα κ ξεκινήσα να βλεπω μια ταινια, με πηρε λιγο ο υπνος, ειδα ονειρο πως ημουν, λει, ακομα φοιτητης κ πως χρωστούσα τριανταενια μαθηματα, τα εδωσα ολα μεσα σε μια μερα κ τα περασα, πηρα πτυχιο, ορκιστηκα, κ υστερα -που λενε- ξυπνησα, ξενερωσα, αγχωθηκα, πηγα στη γραμματεια να ζητησω αναλυτικη, αλλα εκει που περιμενα στην ουρα, χτυπησε το τηλεφωνο, εψαξα στις τσεπες μου, αλλα ελα που δεν ειχα ακομα κινητο το '99, οποτε ξυπνησα κ κανονικα, σηκωθηκα, εφτιαξα καφε, ειδα την υπολοιπη ταινια, κυνηγησα κατι μυγες κ τωρα προς αποκατασταση του οικοσυστηματος, που προηγουμενωσ διαταραξα, με κυνηγουν κατι κουνουπια, κ αυτοι οι δυο εκει, στο μπαλκονακι τους, ακομα παιζουν ταβλι.

σκεφτηκα να βγω να τους ρωτησω στα ποσα παιζουν, αλλα πριν λιγο ακουσα τον εναν να φωναζει: "λοιπον, μαλακα, αλλο ενα κ μετα το κλεινουμε.. εχει κ το τελευταιο επεισοδιο απο το καμπινγκ αποψε κ οπως παιει θα το χασουμε.»

ΟΙ ΣΥΝΩΜΟΤΕΣ

παω στο αγαπημενο καφενειο της γειτονιας να παρω εναν καφε - τον τριτο για σημερα, νομιζω. οσο περιμενω, βλεπω σε ενα τραπεζακι δυο τυπους να ειναι σκυμμενοι πανω απο κατι χαρτια κ να τα λενε καπως συνωμοτικα. βασικα, ετσι κ ακουγα τι ελεγαν, μαλλον δεν θα μου ειχαν φανει κ τοσο συνωμοτες, αλλα, δεν ξερω, κατι στο υφος τους μου λεει οτι καθονται εκει στα μουλωχτα κ καταστρωνουν καποιο σατανικο σχεδιο για να καταστρεψουν τον κοσμο ή για να βγουμε απο το ευρω ή για να φυγουν χωρις να πληρωσουν τα αναψυκτικα τους ή κατι τετοιο, τελος παντων.

καποια στιγμη, ο ενας απο τους δυο σηκωνει το κεφαλι του κ με κοιταζει. εγω, για να μην προδωθω, αποστρεφω το βλεμμα μου αμεσως κ αρχιζω να παρατηρω με ενδιαφερον εξερευνητη τις δεσμιδες με τα πλαστικα καλαμακια, τα οποια, συγγνωμη, αλλα δεν υποτιθεται οτι καταργηθηκαν; μετα μου δινει τον καφε μου ο καφετζης, μου λεει στην υγεια μου, του λεω μια εξυπναδα για να τον κανω να αισθανθει λιγο πιο δροσερα κ ανετα, πληρωνω, κανω μεταβολη να φυγω κ τοτε βλεπω οτι ακομα ο τυπος στο τραπεζακι οχι μοναχα με κοιτα, αλλα σκουνταει κ τον φιλο του κ τωρα με κοιταζουν κ οι δυο επιμονα. σιγουρα υποψιαζονται πως εχω καταλαβει τα δολια σχεδια τους, σκεφτομαι, κ

αναρωτιεμαι προς ποια κατευθυνση θα ηταν προτιμοτερο να τρεξω. αλιμονο ομως, δεν προλαβαινω να κανω ουτε βημα.

"συγγνωμη, φιλε", μου φωναζει ο ενας, ενω ο αλλος βαζει το χερι του στην τσεπη, σιγουρα για να βγαλει κανενα, ξερωγω, περιστροφο, "ερχεσαι λιγο να σε πληρωσουμε;" μαλλον πρεπει να κοψω τους πολλους καφεδες ή να αρχισω να φτιαχνω κ κανεναν σπιτι μου.

εικοσι λεπτα σταση

ο οδηγος του κτελ ανακοινωνει "εικοσι λεπτα σταση". οι επιβατες σηκωνονται κ ο ενας μετα τον αλλον κατεβαινουν. ενας τυπος κοντοστεκεται μπροστα στην πορτα κ ρωττει: "συγγνωμη προλαβαινω να..". την τελευταια λεξη τη λειει τοσο χαμηλοφωνα που ουτε ο οδηγος, στον οποιον κ απευθυνεται, δεν τον καταλαβαινει. "τι πραγμα;" "ε, να.. με συγχωρειτε, δηλαδη.. προλαβαινω να.." δεν ειμαι σιγουρος, αλλα νομιζω οτι λειει "..να αυτοπυρποληθω ή να απογαλακτιστω ή κατι τετοιο". αυτοι που ειναι πιο κοντα του κοιταζονται κ μοιαζουν σαν να κρατιουνται για να μην γελασουν. οχι, μαλλον λειει κατι πολυ χειροτερο. "δεν σε καταλαβαινω", του λειει ο οδηγος, "προχωρα ομως, γιατι περιμενει ο κοσμος να κατεβει." "ε, αν δεν προλαβαινω, σας πειραζει να μεινω μεσα;" ρωττει τωρα ο εξωγηινος συνταξιδιωτης μας. "αντε, ρε φιλε, προχωρα, ναπουμε", του φωναζει καποιος απο πισω. αυτος, γυριζει, μας κοιταζει ολους, κατι παιει να πει, αλλα αμεσως σκυβει το κεφαλι ντροπιασμενος κ επιτελους κατεβαινει.

τον ξαναβλεπω εξω να στεκεται διπλα στο λεωφορειου. θελω να τον ρωτησω ποιο ειναι το προβλημα του, αλλα φοβαμαι μηπως μπλεξω. αλλωστε, η σταση κραταιει μολις εικοσι λεπτα κ ηδη τα πρωτα δυο-τρια απο αυτα περασαν. καποιος

αλλος, ομως, πιο τολμηρος, τον πλησιαζει κ του λει
κατι στο αυτι. αυτος χαμογελαει κ τον ευχαριστηει.
"τιποτα" του απανταει ο αλλος, "σημερα εσυ, αυριο
εγω.. ετσι παει.." δινουν τα χερια. εξαλλος πια απο
περιεργεια, παω κοντα τους κ τους λεω: "τι
συμβαίνει, ρε παιδια; πειτε μου κ μενα." οι δυο
φιλοι -πια- γυριζουν κ με κοιταζουν ενοχλημενοι.
αναμεσα τους ανοιγει μια χαραμαδα στο
χωροχρονικο συνεχες κ η χρονοπυλη που
σηματιζεται αρχιζει να ρουφα τα παντα: το
καλοκαιρι, την υπαιθρο, τη διαδρομη, τους
τριανταεπτα βαθμους υπο σκια, την εθνικη οδο, τη
σταση των εικοσι λεπτων κ το τσιγαρο που ουτε καν
προλαβα να αναψω.

τα μεγαφωνα ανακοινωνουν: "το λεωφορειο
του κτελ για βολο αναχωρει. παρακαλουνται οι
επιβατες να μην ειναι τοσο περιεργοι κ να μην
ψαχνουν ιστοριες εκει οπου δεν υπαρχουν."

χογκ κογκ

παιζω σκακι στο ιντερνετ ενω παραλληλα ακουω ραδιοφωνο. φοραω ακουστικα. εχω απομονωθει απο τον υπολοιπο κοσμο κ δεν ακουω ουτε κουδουνια ουτε τηλεφωνα. τα οποια κουδουνια κ τηλεφωνα, στο μεταξυ, οπως θα μαθω αργοτερα, οση ωρα παιζω, βαρανε απεγνωσμενα. τελος παντων, καποια στιγμή, αφου εχω χασει τρεις παρτιδες συνεχομενες απο εναν ελεεινο τυπο απο το χογκ κογκ, το κλεινω.

αν κ ειμαι μονος μου στο σπιτι, ετσι νομιζω δηλαδη, νιωθω μια παρουσια απροσδιοριστη καπου κοντα μου. βγαζω τα ακουστικα, γυριζω κ βλεπω διπλα μου σχεδον εναν αγνωστο να με κοιταζει σιωπηλος κ να κραταει στα χερια του ενα τσεκουρι. "τι φαση;" του λεω. με προβληματιζει λιγο το γεγονος οτι τον αντιμετωπιζω τοσο ψυχραιμα. βασικα η αντιδραση μου με τρομαζει περισσοτερο απο οτι ο αγνωστος κ το τσεκουρι του. "εσυ, τι φαση;" μου λεει αυτος. "δεν ειναι ευγενικο να απανταμε με ερωτηση", του λεω. "ποιος το λεει αυτο;" με ρωταει. "δεν θυμαμαι.. καπου το ακουσα", του απανταω. "καλα", μου λεει.

τον κοιταζω καλυτερα. δεν μοιαζει κ τοσο με μανιακο δολοφονο. πιο πολυ, θα ελεγα, πως θυμιζει πλασιε ή κατι τετοιο. ο τροπος, ειδικα, που κραταει το τσεκουρι ειναι σαν να θελει να μου το πουλησει.

αναρωτιεμαι ποσο να κοστιζει. απο την αλλη, ομως, τι να το κανω ενα τσεκουρι; ειλικρινα, δεν μπορω να σκεφτω σε τι θα μπορουσε να μου χρησιμευσει. αποφασιζω να αλλαξω κουβεντα - οχι οτι λεγαμε κ κατι συγκεκριμενο.

"πως μπηκες εδω μεσα;" "απο την πορτα." ενταξει, αν παιζουμε σε ταινια τρομου, μαλλον αυτος που εγραψε το σεναριο καλυτερα να το γυρισει στις επιθεωρησεις. "μια ωρα χτυπουσα κ δεν ακουγες", μου λεει, "σε πηρα κ τηλεφωνο." πιανω το κινητο κ κοιταζω την οθονη. οντως, δωδεκα αναπαντητες απο καποιο νουμερο που παραδοξως το εχω ηδη αποθηκευσει στις επαφες μου ως "σχιζοφρενης". το κρυβω για να μην το δει. δεν θελω να τον προσβαλω. πολυ φοβαμαι, ομως, οτι αυτο ειναι αναποφευκτο. "να σου πω", του λεω, "δεν θελω να σε στεναχωρησω, αλλα μαλλον πρεπει να ξυπνησω τωρα." "τι εννοεις;" ρωταει αυτος. δεν ξερω πως να του το πω, χωρις να τον πληγωσω. "εμ.. να μωρε.. ξερεις, δεν υπαρχεις.. ειναι που κοιμαμαι κ σε βλεπω στον υπνο μου.. σορρυ, ε; ", του λεω. "α ναι, ε; κ γιατι να μην υπαρχεις εσυ κ να μην ειμαι εγω αυτος που κοιμαται; ε; για πες; γιατι;"

ωχ, δεν εχω κατι να απαντησω σε αυτο. μαλακια, καπου.. ο τυπος βαζει τα γελια. γελαει τοσο δυνατα που στο τελος ξυπναι. ανοιγει τα ματια, ακουμπαι το τσεκουρι διπλα στο μαξιλαρι του κ σηκωνεται απο το κρεβατι. αναβει τσιγαρο κ ανοιγει το λαπτοπ του. στην επιφανεια ειναι

ανοιγμενη μια σκακιερα. στο παραθυρο διαλογου
απο κατω ενας τυπος απο το ελεεινο χονγκ κονγκ τον
ρωταει αν θελει να ξαναπαιξουν.

ξανα στο καφενειο της γειτονιας. ενω περιμενω να μου φτιαξουν τον καφε μου, μπαινει φουριοζα μια κοπελα κ λεει: "να σας κολλησω μια αφισσα;" "περι τινος προκειται;" της κοβει τη φορα ο καφετζης. "ειναι για μια παρασταση;" του απαντα. "ε, τι παρασταση;" επιμενει αυτος. "για τον ορεστη", του λεει αυτη κ ξεδιπλωνει την αφισσα για να του τη δειξει. "ποιον ορεστη; αυτον που σκοτωσε τη μανα του κ τον γκομενο της; οχι, δεν θελουμε. αρκετα οικογενειακα δραματα εχουμε. μας φτανουν." η κοπελα κοντοστεκεται στην εισοδο με την αφισσα στα χερια. δεν ξερει ουτε αν πρεπει να μεινει ή να φυγει ουτε αν θελει να ζητησει συγγνωμη ή να τον βρισει. στεναχωριεμαι λιγο κ λεω να παρεμβω: "ε.. ειναι του ευρυπιδη." "ποιου, μωρε;" εκρηγγνυται τωρα ο καφετζης, "αυτουνου που τον παρατησε η γυναικα του κ υστερα πηγε στη μακεδονια κ τον φαγαν τα σκυλια; οχι, ενταξει.. ευχαριστουμε. δεν θα παρουμε."

οσο κ αν με εξοργιζει η συμπεριφορα του, οι γνωσεις του με εντυπωσιαζουν. οπως εντυπωσιαζουν μαλλον κ την κοπελια, η οποια πλησιαζει προς το μπαρ κ τον ρωταει: "εσυ δεν εισαι ο μιχαλης; δεν ησουν στη φιλοσοφικη στα γιαννενα;" "ναι", απανταει αυτος, "ρε μαρια, τωρα σε γνωρισα". ευτυχως που υπαρχουν κ οι αδιοριστοι

φιλολογοι κ κινουνται λιγο στην πολη οι ιστοριες κ η
αγορα τωρα το καλοκαίρι.

η πεστροφα

η ηλικιωμενη στον τριτο καθαριζει το μπαλκονι της. τα νερα που ριχνει, ακολουθωντας τον νομο της βαρυτητας, κυλανε αμεριμνα μεχρι το χειλος του μπαλκονιου κ υστερα σχηματιζουν εναν ωραιοτατο καταρραχτη που σκαει με ορμη στο πεζοδρομιο. η δυναμη κ η ομορφια, ομως, του υδατινου στοιχειου παραδοξως δεν φαινεται να συγκινει τους περαστικους. σηκωνουν το κεφαλι τους, αλλα ετσι οπως τους τυφλωνει ο ηλιος, δεν καταλαβαινουν απο πού τους ερχεται, οποτε βριζουν γενικα κ αοριστα τα ουρανια.

καποια στιγμη, βγαινει απο ενα απο τα εμπορικα που βρισκονται στο ισογειο μια νεαρη γυναικα κ φωναζει: "τα νερα, ρε γιαγια, τα νερα.. μουσκεμα μας εκανες παλι." η γιαγια σκυβει επικινδυνα πανω απο τα καγκελα να δει ποιος τη φωναζει. λιγο η υψομετρικη αποσταση, λιγο η ηλικια.. δεν πιανει κ πολλα απο τα λογια της διαμαρτυρομενης - ισως κ να ακουει μονο ο,τι τη συμφερει. "νασαι καλα, κοριτσι μου", της απαντα, "τη δροσια του ναχεις", κ αμεσως παει κ κρυβεται στα σκιερα ενδοτερα του διαμερισματος της.

ο καταρραχτης συνεχιζει για ακομα λιγη ωρα να κυλα κ να διαταρρασει το οικοσυστημα της γειτονιας. ενας τουριστας στεκεται απεναντι κ τον φωτογραφιζει. μια πεστροφα κολυμπα αναποδα στο

ρευμα του, αναρριχεται, φτανει μεχρι το μπαλκονι της γιαγιας κ αραζει αναμεσα στις κρεμαστες της γλαστρες.

η βαλιτσα

εκεινη κουβαλαει μια τεραστια βαλιτσα χωρις ροδακια στον πεζοδρομο. αυτος πινει καφε κ διαβαζει κατι. περναι απο μπροστα του αγκομαχωντας. αμεσως παραταει διαβασμα κ καφε, σηκωνεται κ την ρωταει αν θελει βοηθεια. του χαμογελα. του δειχνει την πολυκατοικια απεναντι. του λεει οτι σχεδον εφτασε, αλλα, ναι, αν θα μπορουσε να τη βοηθησει στα σκαλια της εισοδου.. της αρπαζει τη βαλιτσα χωρις δευτερη κουβεντα. η προθυμια του δειχνει πως αν τον αφηνε θα σηκωνε στα χερια κ την ιδια.

προχωρανε. εκεινη ψαχνει για τα κλειδια μεσα στην τσαντα της. φτανουν μπροστα στην εισοδο. εκεινη συνεχιζει να ψαχνει. ανεβαινουν τα σκαλια. εκεινη βγαζει μεσα απο την τσαντα ενα πακετο χαρτομαντηλα, ενα αποσμητικο, μια καρτα αναληψης μετρητων, εναν λογαριασμο της υδρευσης, μια βουρτσα, ενα ανοιχτηρι για κονσερβες, μια ονειροπαγιδα, εναν πυρηνικο αντιδραστηρα κ διαφορα αλλα απολυτως απαραιτητα, εκτος απο τα κλειδια της. "μα πού τα βαλει;" αναρωτιεται φωναχτα. ενω συνεχιζει τις ανασκαφες, αυτος ακουμπαι κατω τη βαλιτσα κ περιμενει στωικα. βασικα, θα μπορουσε κ να επιστρεψει στη θεση, αφου το χρεος του το εκανε.

αλλα μηπως δεν ηταν κ τοσο ανιδιοτελης η προσφορα του;

"ενταξει, μην σε κραταω αλλο.. θα τα βρω. σευχαριστω πολυ", του λεει κ του δινει το χερι της. "εγω μενω απεναντι", της απανταει αυτος, λες κ τον ρωτησε κανενας. "α, ναι;" του λεει εκεινη προσπαθωντας να διαχειριστη αυτην την απροσδοκητη πληροφορια, "εγω ηρθα για το σαββατοκυριακο". μετα απο κανενα διλεπτο σπαρακτικης αμηχανιας, η χειραψια τους λυνεται κ ο καθενας παιρνει τον δρομο του. παραδοξως, ξεχασαν να πουν τα ονοματα τους, αλλα με καποιον τροπο ειναι σαν να συστηθηκαν: αυτος, ο μενω-απεναντι κ εκεινη, η ηρθα-για-το-σαββατοκυριακο.

καθυστερησεις

καποια στιγμή ο εκφωνητης ειπε οτι ο χρονος μειωνεται δραματικα. την ωρα εκεινη το εξελαβα ως μια υπαρξιακη αγωνια. μπορει να φταιει που δεν με ενοιαζε κ τοσο η εκβαση του αγωνα. μετα συνειδητοποιησα πως ολες οι αμπελοφιλοσοφίες καπως ετσι ξεκινανε. δεν ξερω, μπορει να ηταν που ημουν ο μονος στην παρεα που δεν επινε. παντως, οσο ζεις μεσα στην ιστορια, ο χρονος ολοενα κ μειωνεται κ παντα με δραματικο τροπο. αμα εισαι απεξω κ τα βλεπεις ολα σαν αφηγημα, μπορει κ να το διασκεδαζεις.

υστερα, στην επιστροφη προς το σπιτι, ενα αμαξι μάς προπερασε κορναροντας ρυθμικα. σκεφτηκα πως ισως εχει να κανει με το ποδοσφαιρο. λιγο μετα το πετυχαμε στα φαναρια. συνεχιζε να κορναρει ρυθμικα κ ολοι, πεζοι κ οδηγοι, γυριζαν κ τον κοιτουσαν με απορια. καποιοι μπορει κ με ενοχληση. μεσολαβουσαν δυο-τρια αλλα αυτοκινητα αναμεσα μας κ δεν μπορουσα να δω τι ακριβως συνεβαινε. το ξανασκεφτηκα, ισως να ειναι γαμος. ειχε κ κινηση. γυριζε ο κοσμος απο τη θαλασσα. στα επομενα φαναρια βρηκα την ευκαιρια κ χωθηκα στο πλαι του. ακομα κορναρε ρυθμικα. ειδα τον οδηγο. ηταν σοβαρος κ σιωπηλος. δεν εμοιαζε να πανηγυριζει για κατι. αλλος κανεις μες στο αμαξι δεν υπηρχε. του κορναρα κ εγω. γυρισε κ με κοιταξε. του

εκανα νοημα. τι τρεχει; κατεβασε το παραθυρο. "τι;"
μου λεει. "ολα καλα;" τον ρωταω. "οχι", μου απαντα,
"αλλα θα μπορουσε να ηταν κ πολυ χειροτερα.
οποτε.."

τοτε αρχισαν να κορναρουν κ οι υπολοιποι.
ειχε αναψει πρασινο εδω κ τεσσερα ολοκληρα
δευτερολεπτα. ο χρονος που λεγαμε..

τροχαιο

ταξιδεω απο θεσσαλονικη προς βολο. στο υψος της κατερινης κορινες στενευουν τον δρομο κ υστερα σηματα οδηγουν σε παρακαμψη. βγαινω αναγκαστικα στον παραδρομο κ πεφτω πανω σε μακρα ουρα σχεδον ακινητοποιημενων οχηματων. στο πλαϊ του δρομου ενας τροχαιος με κιτρινο γιλεκο κ φωσφοριζε μουτρα δινει οδηγιες. ολοι οι οδηγοι κατεβαζουν τα παραθυρα κ εκφραζουν την αγανακτηση τους. αυτος απανταει σε ολους στωικα λεγοντας το ποιημα της ημερας.

μια αιωνιοτητα μετα, κ αφου καταφερνω να διανυσω πενηντα μετρα, φτανω κ εγω μπροστα του. κατεβαζω κ εγω το παραθυρο εχοντας ηδη προβαρει στον καθρεφτη το πιο αγριεμενο μου υφος. αυτος με βλεπει κ ηδη σκεφτεται πως ισως ηρθε η ωρα να παραιτηθει απο το σωμα. "θα πας πουθενα διακοπες;" τον ρωταω. "συγγνωμη;" μου απανταει αυτος φερνοντας μηχανικα το χερι του στη ζωνη. "διακοπες, λεω.. θα πας πουθενα ή κ εσυ εδω μαζι μας θα τη βγαλεις;" "δεν σας καταλαβαινω", ψελιζει το οργανο της ταξης, ετοιμος πια να καλεσει την αντιτρομοκρατικη.

στα υψη οι βασεις για την εισοδο στις αστυνομικες σχολες κ φέτος.

το αφήγημα

εχω εναν φιλο που καθε καλοκαιρι κανει τρελα ταξιδια. φετος, λογω καποιων προβληματων, δεν μπορεσε να παει πουθενα. δεν το εβαλε ομως κατω. ετσι, περασε ολον τον αυγουστο, τουλαχιστον, ανεβαζοντας στο φουμπου φωτογραφιες απο διαφορα μερη που ειχε επισκεφτει τα προηγουμενα καλοκαιρια. οι φιλοι του, αυτοι που αγνοουσαν την πραγματικοτητα δηλαδη, κατω απο καθε φωτογραφια τού εγραφαν σχολια του τυπου "καλα να περνας" κ "πού ταξιδευεις παλι;", αδιαφορωντας που στις πολλες απο αυτες εμφανιζοταν κ ο ιδιος πολυ νεοτερος απο οτι ειναι σημερα ή που συμφωνα με την ψηφιακη αφηγηση του, κατορθωνε να ειναι το πρωι στην αστυπαλαια κ το απογευμα της ιδιας μερας στο πεκινο.

χθες, που τον συναντησα τυχαια στον δρομο, αν κ το ηξερε καλα πως γνωριζα το μεγαθος της απατης του, ειπα να παρω κ εγω λιγακι μερος σε αυτην, οποτε κ τον ρωτησα πώς περασε στις διακοπες του. "τελεια", μου απαντησε, "ασε.. ξενερωσα που γυρισα." "ρε, ποιον κοροϊδευεις;" δεν αντεξα κ ξεσπασα, "αφου δεν πηγες πουθενα, το ξερω." "τι λες;" μου ειπε τοτε αυτος, "στα ψεμματα ξαναγυρισα ολοκληρο τον κοσμο. για αυτο σου λεω οτι ξενερωσα, που επεστρεψα κ παλι στην αλήθεια."

γιατι μαλωνουν οι ιπποποταμοι

εχω βγει μια βολτα κ κανω μια σταση στο μπαρ ενος φιλου να κανω ενα τσιγαρο κ να τα πουμε λιγο. στην τηλεοραση παιζει χωρις ηχο ενα ντοκυμανταιρ με αγρια θηρια. επειδη ο φιλος ειναι απασχολημενος κ επειδη δεν εχω τηλεοραση στο σπιτι, καθομαι κ βλεπω το ντοκυμανταιρ ετσι, να μαθω τι γινεται στον κοσμο. καποια στιγμη δειχνει δυο ιπποποταμους να πλακωνονται, οποτε αρχιζω να το παρακολουθω με μεγαλυτερο ενδιαφερον, γιατι κατα βαθος μου αρεσει να βλεπω καυγαδες γενικα, κ ας μην γνωριζω τις αιτιες ή εστω τις αφορμες που τους εχουν προκαλεσει.

"καλα, γιατι μαλωνουν τωρα αυτοι;" ακουω ξαφνικα διπλα μου καποιον να ρωταει. γυρνω κ βλεπω εναν αγνωστο κ επειδη ακριβως μου ειναι αγνωστος, σκεφτομαι οτι απλως αναρωτιεται φωναχτα κ δεν ρωταει προσωπικα εμενα. κ κανω λαθος. "ε, γιατι μαλωνουν, ρε φιλε, οι ιπποποταμοι;" ξαναρωταει σιγουρα εμενα αυτη τη φορα. "πού θες να ξερω;" του απαντω, ενω το βλεπω να ερχεται. κ ερχεται φυσικα, στην ωρα του, οπως παντα. "να δεις που αυτοι οι δυο γουσταρονται", μου λεει, "αλλα ντρεπονται να το δειξουν. για αυτο μαλωνουν, για να εκτονωθουν. ετσι δεν κανουμε ολοι;"

βγαζω να πληρωσω. "αφου δεν πηρες
τιποτα", μου λεει ο φιλος μπαρμαν. "ε, να μην
αφησω κατι για το μαθημα; για το εμεις κ ο κοσμος;"

τα μπαζα

εχω στο συνεργειο το αυτοκινητο κ κυκλοφορω, τρεις μερες τωρα, με το λεωφορειο. γαμωτο, ειχα ξεχασει τι ομορφες σκηνες διαδραματιζονται στα μεσα μαζικης μεταφορας. σημερα, για παραδειγμα, ακουγα για ωρα δυο κυριες να σχολιαζουν την εμφανιση μιας νεαρης κοπελας που καθοταν ακριβως απεναντι τους. ετσι οπως μιλουσαν δυνατα -με την ανεση που εχουμε συνηθως οταν ειμαστε στο εξωτερικο κ δεν πιστευουμε οτι ειναι τριγυρω μας κανεις που να μας καταλαβαινει- θα νομιζε κανεις οτι το αντικειμενο του σχολιασμου τους ηταν πραγματι αλλοδαπη ή κουφη ή κατι τετοιο τελος παντων. η κοπελα, ομως, κ ακουγε οσα ελεγαν οι δυο κυριες κ τα καταλαβαινε ολα προφανως, αφου με βλεμμα ολο ντροπη κ ενοχληση κοιτουσε διαρκως να δει αν υπαρχει καμια αλλη αδεια θεση για να μετακομισει.

τελικά, δεν αντεξε αλλο, σηκωθηκε κ σταθηκε ορθια. υστερα εβγαλε το κινητο απο την τσαντα κ πηρε μια θεια της. κ με την ανεση που εχουμε συνηθως οταν ειμαστε σπιτι μας κ δεν μας ακουει αλλος κανεις περα απο τους τοιχους κ τα επιπλα, αρχισε να της λεει: "ελα, θειουλα μου, τι κανεις; σε παρακαλω, μπορεις να με ξεματιασεις επειγοντως λιγο; ναι, μωρε θεια, γιατι ειναι δυο παραξενες εδω που με εχουν φαιι τωσην ωρα." οι

δυο οι παραξενες, παραδοξως, οχι μονο δεν παρεξηγηθηκαν απο τον χαρακτηριςμο, αλλα αφου εδωσαν τον απαραιτητο χρονο στην αορατη ξεματιαστρα για να ολοκληρωσει το εργο της, αρχισαν να επιχειρηματολογουν -παντα, εννοειται, φωναχτα- σχετικα με το αν πιανει ή οχι το τηλεφωνικο ξεματιασμα. "τι λετε; κ απο το ιντερνετ πιανει", τους πληροφορησε σχεδον ενθουσιασμενη η μικρη, "εμενα η θεια μου καμια φορα με ξεματιαζει κ απο το σκαίπ".

κ ετσι, αφου ειδα το χασμα γενεων, οχι ακριβως να γεφυρωνεται, αλλα τουλαχιστον να μπαζωνεται με ενα μειγμα παραδοσης κ τεχνολογιας, σηκωθηκα κ πατησα το κουμπι για να κανει σταση ο οδηγος. ημουν ακομα στα μισα, αλλα μου ειχε ερθει ξαφνικα μια επιθυμια ακατανικητη να συνεχισω με τα πόδια.

οι φωνες απο διπλα

ολη τη μερα ακουω φωνες. συγκεκριμενα ακουω δυο φωνες απο το διπλανο διαμερισμα. η μια φωνη λεει: "θαναση, κλεισε το παραθυρο.. θα μπουνε μυγες". κ η αλλη φωνη -του θαναση, προφανως- απαντα: "καλα, καλα.." πριν απο λιγο η πρωτη φωνη εκανε την εκπληξη κ ειπε "θαναση, κλεισε το παραθυρο.. θα μπουνε κουνουπια", πραγμα που με οδηγησε στο συμπερασμα οτι αρχισε να νυχτωνει. ο θανασης, ομως, κ παλι εδωσε την ιδια ακριβως απαντηση: "καλα, καλα.."

ειναι κατι παραπανω απο σιγουρο πως παρα τις απελπιδες προσπαθειες της πρωτης φωνης, το παραθυρο των γειτονων μας ειναι ορθανοιχτο ολη τη μερα κ θα παραμεινει ανοιχτο κ ολη τη νυχτα μαλλον, ενω στο μεταξυ θα μπαινοβγαιουν διαρκως αμεριμνα στο διπλανο διαμερισμα μυγες, κουνουπια, σαρανταποδαρουσες, οποσοιμ κ σταυραετοι.

επισης, λεω να περιμενω μεχρι φτασει μεχρι τη γειτνια μας καμια πυρηνικη καταστροφη ή ξερωγω, καμια συντελεια του κοσμου για να ακουσω τον θαναση να επαναλαμβανει στωικα: "καλα, καλα.." κ να βεβαιωθω οτι υπαρχει ελπιδα τελικα, οτι δεν μπορει, ετσι απλα, να σβησουν κ να χαθουνε όλα.

ντελιβερυ

παραγγελνω κατι για να φαω. περναει κανενα μισαωρο κ εχω αρχισει λιγο να ανησυχω. τους παιρνω τηλεφωνο. "συγγνωμη, μηπως με ξεχασατε;" "οχι, βεβαια.. ξεχνιεστε εσεις. στον δρομο ειναι. ερχεται." περιμενω ακομα μιση ωρα. βγαινω κ χτυπαω το κουδουνι μου να δω αν λειτουργει. ελεγχω τα σκουπιδια μου για να βεβαιωθω οτι δεν παρελαβα κ καταναλωσα ηδη την παραγγελια μου κ υστερα επαθα, ξερωγω, καμια αμνησια. τσεκαρω τις ειδησεις, να δω μηπως απηγααν οι εξωγηνοι κανεναν ντελιβερα μαζι με το πολυτιμο φορτιο του. οχι, ενταξει, ολα καλα. ξαναπαιρνω τριτη -ή μηπως τεταρτη φορα- τηλεφωνο. "ναι, με συγχωρειτε, αλλα τα παλια τα χρονια ειχα παραγγειλει κατι απο εσας. τι σας θυμιζω τωρα, ε; μηπως γνωριζετε τι απεγινε τελικα εκεινη η παραγγελια μου;" "ειπαμε.. στον δρομο ειναι, κυριε.. στον δρομο." "ε, δεν μου λετε ποια διαδρομη ακολουθει να ξεκινήσω κατα εκει κ εγω. ποιος ξερει, αν ειναι της μοιρας μας γραφτο, ισως καποτε κ να συναντηθουμε."

το δρομακι

καθε βραδυ, την ιδια περιπου ωρα, βγαινω να κανω μια βολτα με τα ποδια. αν κ δεν ακολουθω καποια συγκεκριμενη διαδρομη, παραδοξως παντα καταληγω στο ιδιο ακριβως σημειο: στο σπιτι μου.

αποψε, ομως, τα πραγματα εξελιχθηκαν λιγακι διαφορετικα. εκει, λοιπον, που περπατουσα ειδα ενα δρομακι το οποιο δεν το ειχα προσεξει ποτε ξανα στο παρελθον. κανονικα θα το ειχα προσπερασει, οπως κανω συνηθως με αυτου του ειδους τα λερα κ ασημαντα δρομακια, αλλα το εν λογω ειχε μια ιδιαιτεροτητα που αμεσως μου τραβηξε την προσοχη κ μοιραια εκτροχιασε την ετσι κ αλλιως απροσδιοριστη πορεια μου.

το δρομακι αυτο, που λετε, παρουσιαζε μια μεγαλη κ αποτομη κατηφορικη κλιση παραβιαζοντας βαναυσα τη λογικη κ τη μορφολογια του εδαφους, αφου εγω περπατουσα προς την ανω πολη, η οποια -το λειει κ η λεξη- βρισκεται πιο ψηλα απο το κεντρο, απο οπου ειχα ξεκινήσει, κ αρα ολοι οι δρομοι που οδηγουν σε αυτην, αν θελουν να σεβονται τον εαυτο τους, πρεπει να ειναι ανηφορικοι, σωστα; στην αρχη σκεφτηκα οτι ειχα χασει τον προσανατολισμο μου, η θεα των καστρων, ομως, στο βαθος -για να μην πω στον πυθμενα- του δρομακιου με διεψευσε. τι συμβαινει, αναρωτηθηκα. μηπως εχω αρχισει να τα χανω; μηπως πινω παρα πολλους καφεδες; μηπως

εχει καταργηθει ο ενφια κ εγω σαν βλακας συνεχιζω εκει, να τον πληρωνω; τελος παντων, πηρα βαθια ανασα κ αρχισα να κατηφοριζω το δρομακι προς την ανω-κατω πολη, φροντιζοντας πρωτα καλου-κακου να τηλεφωνησω στους οικειους μου για να τους πω ποσο πολυ τους αγαπω κ πού εχω κρυψει το βαλιτσακι με τους κωδικους για τα πυρηνικα μες στο παλιο μου παιδικο δωματιο.

πρεπει να περπατησα τουλαχιστον κανενα μισαωρο, οταν καποια στιγμη αρχισα να φιλοβαριεμαι, ενω κ μονο η σκεψη οτι μετα θα επρεπε να τον ανεβω ξανα ολον αυτον τον δρομο με κουρασε κ με εξαντλησε. επισης, ειχα εκνευριστη γιατι, οσο κ αν προχωρουσα, η εικονα στο βαθος της ανω πολης κ των καστρων ολο κ απομακρυνοταν. δεν θελω να γινομαι γκρινιαρης κ λαϊκιστης, αλλα μηπως εχθες, λογω των εγκαιنيων της διεθνους εκθεσεως, περα απο τα πατροπαραδοτα χημικα με τα οποια ψεκασαν την πολη, λεω τωρα μηπως, μας εριξαν κ τιποτα αλλο, ασπουμε, πιο χαρουμενο; στο μεταξυ, το δρομακι ειχε τοσο πολυ στενεψει που ισα που χωρουσε να περασει ενα αυτοκινητο. το οποιο ενα αυτοκινητο, μολις το πηρα αποφαση κ εκανα μεταβολη για να γυρισω πισω, εμφανιστηκε ερχομενο με υπερβολικη, θα ελεγα, ταχυτητα κατα πανω μου.

ναι, πατησε μας κιολας, ειπα οσο πιο ειρωνικα μπορουσα. το αυτοκινητο φρεναρε αποτομα λιγο πριν το μοιραιο. ευτυχως, ειχε

διπλωματικές πινακίδες. έτσι, ενώ το υπόλοιπο αμαξί συνέχιζε να με στραβώνει με τους προβολείς κ να μαρσαρεί επιδεικτικά μπροστά στη μούρη μου, οι πινακίδες του ξεκίνησαν να λένε ότι εντάξει, κ από πού να παει το παιδί, ένα δικίο το έχει, μήπως να τα βρούμε κ να κάνουμε κ εμείς λιγάκι οπισθεν; τέλος παντων, να μην τα πολυλογώ, όχι μόνο τα βρήκαμε με τον οδηγό, αλλά γίναμε κ φίλοι, τον παντρεύσα, του βαφτίσα κ το πρώτο του παιδί, ναναι καλά εκεί που βρίσκεται.

οταν μετά απο πολλές ώρες επεστρέψα στο σπίτι, έμαθα ότι πια δεν είναι κ τόσο σπίτι μου, αφού η ιδιοκτήτρια μας είχε πάρει στο μεταξύ κυριακάτικα τηλεφώνο για να μας πει ότι το θέλει για ιδιοκατοίκηση. αντίο βυζαντινοντιζνείλαντ του μεταφυσικού, αντίο πλατεία ιπποδρομίου.

ο αορατος εχθρος

με καλει ενα νουμερο που ξεκιναει απο 218. στην αρχη, επειδη μου φαινεται υποπτο, δεν απαντω. 5 λεπτα μετα με ξανακαλει. απαντω, αλλα επιχειρωντας να αιφνιδιασω τον εχθρο, λεω: "σουλτανογλου-μουρατογλου, λεγετε παρακαλω." ο αορατος εχθρος δεν ανταποκρινεται. απολυτη σιωπη. του λεω οτι δεν τον ακουω κ τον προτρεπω να παρει το μηδεν. το κλεινω, αν κ δεν ξερω, μπορει κ να μου το εκλεισε εκεινος πρωτος. λιγο μετα με ξαναπαιρνει. το σηκωνω. τωρα δεν μιλαει κανεις απο τους δυο μας. παιζουμε το παιχνιδι της υπομονης. ο πρωτος που θα σπασει κ θα πει την πρωτη λεξη, τα χανει ολα. τελικα χανω απλως εναμισι λεπτο απο τον χρονο μου κ του το ξανακλεινω.

επειδη συνεχιζει να με καλει, το βαζω στο αθορυβο. σορρυ, αορατε εχθρε, αλλα εχουμε κ δουλειες. μετα με πιανουν λιγο τυψεις. κ αν ειναι απο καμια επιτροπη βραβευσεων κ θελουν να μου απονειμουν, ξερωγω, κανεναν μεγαλοσταυρο του ταγματος του φοινικα; γκουγκλαρω το νουμερο κ περιμενω να δω ποιος κρυβεται απο πισω. μπαινω σε ενα φορουμ οπου διαφοροι ομοιοπαθεις καταθετουν τις τηλεφωνικες τους εμπειριες. βλεπω οτι το νουμερο αυτο ειναι ενα απο τα πιο διαβοητα νουμερα τις ελληνικης τηλεφωνιας. καποιος λεει οτι

ειναι της γουιντ. ενας αλλος οτι ειναι καποιας
εισπρακτικης εταιρειας. αλλοι παρακατω
αναφερουν οτι ειναι ρομποτ ή πρακτορες ή κ τα δυο.
το βραβειο, παντως, καλυτερης ερμηνειας το
κερδιζει καποιος που γραφει οτι ειναι εξωγηνοι κ
"αν απαντησετε, σας ρουφανε μεσα απο το
τηλεφωνο".

δεν υπαρχει σωτηρια. κ αυτοι οι εξωγηνοι
πια -ποσα χρονια τους ακουω- με τα ποδια να
ερχοντουσαν, θα ειχαν ηδη φτασει.

χτυπηματα

γυριζω το μεσημερι προς το σπιτι. νεαρος ποδηλατης κινουμενος πανω στον πεζοδρομο περναι με ταχυτητα απο δυπλα μου κ με χτυπαι στο χερι. χανει για λιγο την ισορροπια του, κανει 2-3 οχταρια, αλλα συντομα το ξαναβρισκει, κ χωρις να στρεψει ουτε στιγμη το κεφαλι του προς τα πισω, συνεχιζει να τρεχει μεχρι που εξαφανιζεται. στο μεταξυ εγω τον εχω βρισει λιγο, πιο πολυ επειδη με τρομαξε, αλλα βαριεμαι κ να τον κυνηγησω κιολας. μεχρι να φτασω στη γωνια το εχω σχεδον ξεχασει.

διασχιζω τον δρομο κ συνεχιζω να περπατω στον πεζοδρομο απεναντι. ωσπου βλεπω τον ποδηλατη να ερχεται ξανα με ταχυτητα αυτη τη φορα καταπανω μου. ειναι προφανες οτι εκτελει καποιο συμβολαιο θανατου. καποιοι θελουν να με βγαλουν απο τη μεση, αλλα πρεπει να το κανουν να φανει σαν ατυχημα. αλλα, ελεος δηλαδη.. με ποδηλατο; χωρις να αλλαξω την πορεια μου συνεχιζω κ εγω να βαδιζω καταπανω του, προσπαθωντας ματαια να θυμηθω πώς ελεγαν την φιλολογο που μας εκανε αρχαια στην πρωτη λυκειου - ασχετο, το ξερω, αλλα αυτο μου ηρθε εκεινη την ωρα.. τι να κανω; ο ποδηλατης, λιγο πριν τη μοιραια συγκρουση, φρεναρει αποτομα, κατεβαινει απο το ποδηλατο, βαζει το χερι του στο στηθος κ μου λεει: "χιλια συγγνωμη, κυριε. ειστε καλα; μηπως

χρειαζεστε βοηθεια;" "να σε ρωτησω κατι", του λεω.
"αφου εισαι καλο παιδι, γιατι οδηγεις ετσι, σαν
παλαβος, κ μαλιστα πανω στον πεζοδρομο;" "για να
προλαβω το συσσιτιο ανοιχτο", μου απανται,
"πρεπει να παρω φαγητο για ολη την οικογενεια."

αουτσ.. το πρωτο χτυπημα πονεσε
ασυγκριτα λιγότερο.

το σιγουρο

ειναι ενας τυπος που καθεται ολη τη μερα στην εισοδο απο το προποτιζιδικο της γειτονιας, κ οποτε βλεπει καποιον να μπαινει μεσα, τον ρωττει: "ε, φιλε.. εχεις κανενα σιγουρο;" αλλοι του απαντουν, αλλοι τον προσπερνανε. δεν εχω ιδεα αν ποτε επενδυσε πανω σε καποιο "σιγουρο" που του εκμυστηρευτηκε καποιος συναθλητης του. ουτε αν κερδισε ποτε κατι εκμεταλλευομενος τη "σιγουρια" των ξενων.

αποψε, παντως, το αγωνιωδες ερωτημα του ελαβε μια απροσδοκητη απαντηση. μολις ειδε, λοιπον, καποιον αγνωστο που πηγαινε να μπει μεσα στο πρακτορειο, εσπευσε κ τον ρωτησε, οπως το συνηθιζει: "ρε φιλαρακι, μηπως εχεις κανενα σιγουρο;" ο αλλος κοντοσταθηκε, τον κοιταξε στα ματια κ μισοαστεια-μισοσοβαρα του ειπε: "εχω, ναι.. ενα πολυ σιγουρο. πιο σιγουρο δεν γινεται. ακους; με προσεχεις; μια μερα, που λες, ολοι μας θα πεθανουμε." παραδοξως, ο τυπος δεν ξαφνιαστηκε. ουτε θεωρησε εκτος θεματος την απαντηση. απλως δεν του αρεσε η προβλεψη κ διαμαρτυρηθηκε λεγοντας: "ασε, μωρε.. τι να το κανω αυτο, μου λες; κ να το παιζω, την επομενη μερα δεν θα ειμαι εκει για να το εξαργυρωσω."

κ με την ευγενικη χορηγια του οπαπ ενα κυμα υπαρξισμου πλημμυρισε το πεζοδρομιο.

ο αχρειαστος

εδω κ τρεις μερες παιρνω συνεχεια τηλεφωνο σε μια υπηρεσια για να κανω μια ερωτηση. εννοειται οτι δεν το σηκωνουν ποτε. αρχιζω να προβληματιζομαι κ να ανησυχω. μηπως εχω λαθος νουμερο; μηπως η υπηρεσια καταργηθηκε; μηπως εχουν αναγνωριση κλησεων κ δεν απαντανε προσωπικα σε μενα; μηπως δεν με αγαπανε πια; καποια στιγμή λεω, δεν παει αλλο, τελευταια φορα κ τα παραταω.

λιγο πριν το κλεισω, ακουω μια φωνη να λεει: "ναι.. ποιος ειναι;" αιφνιδιαζομαι τοσο πολυ που δεν ξερω τι να πω. δεν θυμαμαι καν για ποιο λογο καλω τρεις μερες τωρα αυτο το νουμερο. λεω κατι ασυναρτητο, του τυπου: "ναι, γεια σας.. καλημερα, καλησπερα, δηλαδη.. συγγνωμη, μηπως παιρνω ακαταλληλη ωρα;" η φωνη στην αλλη ακρη της γραμμης συνεχιζει να με εκπλησσει: "γιαννη, εσυ εισαι;" ναι, εγω ειμαι, ειναι η αληθεια, αλλα επειδη δεν ειμαι ο μονος πολιτης της ελληνικης δημοκρατιας που φερω αυτο το εξαιρετικα σπανιο ονομα, δισταζω να απαντησω θετικα. "με συγχωρειτε.. εχω καλεσει στην υπηρεσια..;" δεν προλαβαινω να ολοκληρωσω την ερωτηση κ η φωνη με ξαναρωταει: "γιαννη; εσυ δεν εισαι; τι κανεις, ρε συ; τι επαθες;" ενταξει, σκεφτομαι, δεν μπορω να κρυβομαι για παντα κ επειτα, ποιος ξερει, μπορει να

εχουν αρχισει να προσλαμβανουν ατομα με ειδικες υπερδυναμεις που βλεπουν κ καταλαβαινουν πραγματα που το δικο μας το μυαλο δεν τα χωραι ακομα. "ναι, εγω ειμαι", του λεω, "ολα καλα.. λιγο ο λαιμος μου με ποναει, αλλα ενταξει.. ξερω, θα φταιει μαλλον ο καιρος." "να μην καπνιζεις τοσο πολυ κ να μην πινεις παγωμενα νερα κ βαλε κ τη μαμα να σου φτιαξει καμια σουπιτσα", με συμβουλευει η εθνικη υπηρεσια καταπολεμησης του πονολαιμου, διαρρηγνυοντας οριστικα καθε επαφη με τη μιζερη πραγματικοτητα. "συγγνωμη, μαλλον εχω παρει λαθος", του λεω. "κανενα λαθος", με καθησυχαζει αυτος, "να παιρνεις οποτε θελεις. κ θα περασω κανενα βραδυ να τα πουμε κ απο κοντα", μου απαντα κ αμεσως μου το κλεινει.

ενταξει, σιγουρα πηρα λαθος νουμερο, αλλα καλου κακου λεω να καρφωσω καμια σανιδα στις πορτες κ τα παραθυρα αποψε. αχρειαστη να είναι.

να γυρίζει

εισαχνα υλικο για μια εργασια που κανω αυτες τις μερες κ βρηκα καπου μια παραπομπη σε μια ραδιοφωνικη εκπομπη που ειχε μεταδοθει το καλοκαιρι του 2015. ανοιξα το λινκ κ αρχισα να την ακουω (την εκπομπη) με ενδιαφερον, κρατωντας μαλιστα κ σημειωσεις για αυτα που αναζητουσα.

μεχρι που καποια στιγμη η προσοχη μου διασπαστηκε βιαιως, οταν το προγραμμα διακοπηκε για συντομο δελτιο ειδησεων - του 2015 λεμε τωρα. το οποιο κ παρακολουθησα επισης, πραγματοποιωντας ετσι ενα μικρο ταξιδι στον χρονο, αλλα κ στον κοσμο των παραισθησεων, απο αυτα που αλλοι για να τα κανουν, πληρωνουν ενα σωρο λεφτα κ επιπλεον βαζουν κ την υγεια τους σε κινδυνο. οι ειδησεις απο το μακρικο καλοκαιρακι του 2015 μού ακουστηκαν τοσο εξωφρενικα παραδοξες κ τοσο παραδοξως εξωφρενικες, που ηταν λες κ ολα αυτα, που με τοση σιγουρια εκφωνουσαν οι δημοσιογραφοι, να ειχαν συμβει σε καποιο παραλληλο συμπαν, που ισως καποτε να περασε ξυστα διπλα απο το δικο μας, αλλα, ευτυχως κ δυστυχως ταυτοχρονα, δεν το πολυακουμπησε.

την ιδια εποχη που μεταδοθηκε λαϊβ η συγκεκριμενη εκπομπη, ο υπογραφων την παρουσα ενημερωση καταστασης αποφασισε, κατοπιν ωριμου σκεψεως -οπως το συνηθιζει, αλλωστε- κ

λογω συμπυκνωμενης αηδιας να μην
ξαναπαρακολουθησει κατι που να εχει να κανει με
την ελληνικη ειδησιογραφια. για αυτο κ καθε φορα
που διαβαζω κατι εδω μεσα σχετικο με την καθημας
επικαιροτητα, κανω οτι δεν το βλεπω κ το
προσπερνω αυθορμητα, σαν να ειναι καποιος
παλιος κ αγαπημενος συμμαθητης που συναντω
τυχαια στον δρομο.

αλλα η ιστορια ειναι παραξενο πραγμα. κ να
θες να την αποφυγεις, οταν τη συναντας στον
δρομο, αυτη θα γκαζωσει κ θα περασει απο πανω
σου. μονο που, κακα τα ψεμματα, ανθρωποι ειμαστε
κ οχι μηχανες, κ ο τροπος που αντιλαμβανομαστε το
παρελθον αργα ή γρηγορα γεννα μυθοπλασια. για
αυτο κ οχι, δεν ισχυει πως καποτε θα τα
διηγουμαστε ολα αυτα -ολα οσα εγιναν την
τελευταια δεκαετια, τελος παντων- κ θα γελαμε.
καποτε -υγεια ναχουμε- θα μαζευομαστε, θα λειο
καθενας τη δικη του εκδοχη για οσα νομιζει οτι
συνεβησαν, οι αλλοι θα ξεκαρδιζονται με αυτα που
θα ακουνε κ πιο γκρινιαρης της παρεας,
ανυπομονωντας να ερθει η δικια του η σειρα, θα
φωναζει: "να γυριζει, παιδια, η ιστορια, να γυριζει.."

σπασίματα

εγραψα καποτε μια ιστορια για τοτε που μου ειχαν σπασει το αμαξι στη αθηνα κ αναμεσα στα αλλα μου εκλεψαν κ ενα βιβλιο, το οποιο ξαναβρηκα αρκετο καιρο μετα σε ενα παλαιοβιβλιοπωλειο της θεσσαλονικης.

χθες μου το ξανασπασαν, στη θεσσαλονικη αυτη τη φορα, αλλα οσο κ να το εψαξα μετα, δεν μπορεσα να δω κατι που να μου εχουν παρει. παρασυρμενος απο την αναγκη να βρω μια νεα καλη ιστορια πισω απο το ενοχλητικο αυτο περιστατικο, προσπαθησα να φανταστω τον διαρρηκτη μου να ψαχνει απεγνωσμενα μες στη νυχτα να βρει κατι πολυτιμο μεσα στο ντουλαπακι ή πισω απο τα καθισματα κ να απογοητευεται κ υστερα να βρισκει στο πορτμπαγκαζ μια τσαντα με παλια βιβλια, που εχω εκει παρατημενη εδω κ ενα χρονο, να τα βγαζει, να τα ξεφυλλιζει, να πεφτει τυχαια πανω σε καποιο κρισιμο αποσπασμα, να το διαβαζει βιαστικα -να θελει κατι να του πει, να του θυμιζει κατι- να το ξαναδιαβαζει λιγο πιο προσεκτικα, να αστραφτει κατι μεσα στο κεφαλι του κ υστερα απομακρυνομενος να σκεφτεται οτι αυτο που μολις διαβασε ισως κ να μπορουσε να το ειχε γραψει ο ιδιος ή ακομα καλυτερα, πως θα μπορουσε να το ειχε γραψει πιο καλα κ τελος να ψαχνει, παντα μεσα

στη νυχτα, να βρει καπου μολυβι κ χαρτι για να το αποδειξει.

το ξερω, μπορει να παρακουγεται ρομαντικο ολο αυτο, αλλα απο την αλλη γνωριζω ηδη αρκετους που καπως ετσι ξεκινήσαν να γραφουν: μια νυχτα, σε ενα ημιφωτισμενο στενο, πλαι σε ενα θρυμματισμενο τζαμι.

προς τα κατω

παω να φυγω το πρωι απο το σπιτι. μπαινω στο ασανσερ. δεν εχω κοιμηθει καλα. δεν εχω πιει καφε ακομα. αντι για το ισογειο, παταω το κουμπι του πρωτου. το ασανσερ, ετσι κ αλλιως, πηγαινει προς τα κατω. θυμαμαι πως ειχα διαβασει καπου πως αν βρεθεις μεσα σε ασανσερ που πεφτει, το καλυτερο που εχεις να κανεις ειναι να αρχισεις να χοροπηδας, με την ελπιδα, λειει, η στιγμή της προσκρουσης να σε βρει στον αερα. το δικο μου το ασανσερ δεν πεφτει ομως. κατεβαινει αργα κ σταθερα. πολυ επαγγελματικο εκ μερους του. παλι καλα. πού να αρχιζω τωρα να χοροπηδω, ετσι οπως ειμαι, χωρις καφε κ αγουροξυπνημενος.

μετα απο λιγο το ασανσερ φτανει σε αυτο που εγω νομιζω ακομα πως ειναι το ισογειο. βγαινω, κοιταζω τριγυρω μου κ λεω: "α, κοιτα να δεις.. μαλλον λαθος κουμπι πατησα." μετα θυμαμαι που στη ρωσια η αριθμηση των οροφων ξεκιναι παντα απο το επιπεδο της κεντρικης εισοδου. ετσι αυτο που για μας ειναι ισογειο, για τους ρωσους ειναι ο πρωτος οροφος. αυτο που για εμας ειναι πρωτος οροφος, για το ξανθο γενοσ ειναι ο δευτερος. αυτο που για εμας ειναι ο δευτερος οροφος, για τους απογονους του πουσκιν κ του γκαγκαριν ειναι ο τριτος, κ παιει λεγοντας. αναρωτιεμαι αν ο γκαγκαριν χοροπηδουσε μεσα στο βοστοκ 1 την ωρα που αυτο

προσγειωνοταν στις οχθες του βολγα. σκεφτομαι να γυρισω πισω στο ασανσερ κ να διορθωσω το συντομοτερο δυνατον το λαθος μου. αλλα ενταξει, σχεδον εχω φτασει στον προορισμο μου. συνεχιζω απο τις σκαλες.

"κατι με τραβαι προς τα κατω." δεν το λεω εγω αυτο. αυτα ηταν, λενε, τα τελευταια λογια του πουςκιν. αληθεια.

πώς παρεδωσαν τη μακεδονια μας

πινω καφε σε ενα μαγαζι κ διαβαζω κατι στην οθονη μου. διπλα μου καθεται μια κυρια που διαβαζει εφημεριδα. καποια στιγμή η κυρια διπλωνει την εφημεριδα της, σηκωνεται ορθια κ μου λεει: "σας παρακαλω πολυ.. πρεπει να λειψω για λιγο. μπορείτε να κοιτατε τα πραγματα μου;" τα πραγματα της ειναι ενας σακος πλατης κ μια μικροτερη τσαντα, που βρισκεται ανοιγμενη πανω στο τραπεζι κ απο την οποια αναδυεται διακριτικα ενα ασορτι πορτοφολι. σκεφτομαι οτι καποια παγιδα κρυβεται εδω κ οτι δεν πρεπει να απαντησω βιαστικα. θελω να της πω διαφορα, οπως ασπουμε: "πού πατε; παρτε με κ μενα μαζι", "ποσο σκοπευετε να λειψετε; γιατι, ξερετε, εχω κ ενα διδακτορικο να εκπονησω μες στην επομενη τριετια", "η βομβα μες στον σακο σας ειναι ωρολογιακη ή θα την πυροδοτησετε με τηλεχειριστηριο;" κ κυριως "τι σας κανει να πιστευετε οτι δεν θα σας κλεψω εγω; τοσο αθως φαινομαι πια;"

τελικά της λεω να μην ανησυχει, θα εχω τον νου μου. η κυρια χαμογελαει, φευγει κ εγω αμεσως παραταω αυτο που διαβαζα κ αρχιζω να κοιταζω οσο πιο επαγγελματικα μπορω τις χειραποσκευες της. κ ενω αποδεικνυομαι κερβερως σωστος κ ουτε ο σερβιτορος δεν τολμα να πλησιασει στο τραπεζι, σιγα-σιγα συνειδητοποιω οτι το βλεμμα μου εστιαζει

πανω στο αναδυομενο ασορτι πορτοφολι που λεγαμε, το οποιο θα επαιρνα ορκο πως επισης με κοιτα. κοιταζομαστε επιμονα, αδηφαγα, ανελητα. "οχι", λεω απο μεσα μου, "δεν ειμαι τετοιος ανθρωπος." "οχι", σχεδον το ακουω κ αυτο να ψιθυριζει, "δεν ειμαι τετοιο πορτοφολι." κ καπου εκει, λιγο πριν την παρανοια, βλεπω την μυστηριωδη κυρια να επιστρεφει κρατωντας μια αλλη εφημεριδα. "σας ευχαριστω πολυ", μου λεει, καθεται στη θεση της κ αρχιζει παλι να διαβαζει.

στο πρωτοσελιδο της καινουριας εφημεριδας διαβαζω κ εγω χωρις να το θελω: "πώς παρεδωσαν τη μακεδονια μας" ε, πώς λες να την παρεδωσαν, ρε δαιμονιε δημοσιογραφε; ειπαν στους αλλους οτι πρεπει να λειψουνε για λιγο κ τους εβαλαν να την κοιτανε.

παλια

πινω καφε με εναν φιλο καπου στη λευκωσια κ τα λεμε. απο το διπλανο τραπεζι ενας ηλικιωμενος παρακολουθει αδιακριτα την κουβεντα μας. οταν συμφωνει με κατι απο αυτα που λεμε, κουναι το κεφαλι του. οταν κατι του φαινεται αστειο, γελαει κ ξεκαρδιζεται. καποια στιγμη ο φιλος, προσπαθωντας να μου εξηγησει πού βρισκεται κατι που ψαχνω, μου λει "..κοντα στο παλιο αεροδρομιο". "ε, γαμω τον γεροχρονο", ακουμε τοτε απο διπλα τον παππου να φωναζει. γυριζουμε κ τον κοιταζουμε. αυτος συνεχιζει: "σαν χθες ηταν που ειδα πρωτη φορα αεροπλανο. πεταξα πετρες να το ριξω κατω, αλλα αυτο μου ξεφυγε. σαν χθες, καταλαβαινετε; ποιο παλιο αεροδρομιο, μωρε; ποτε προλαβαν κ παλιωσαν ακομα κ τα αεροδρομια;"

ανατροπη

στο λεωφορειο μια γυναικα διαβαζει ενα βιβλιο στα ορθια. πισω της ακριβως ενας τυπος τεντωνει τον λαιμο του πανω απο το κεφαλι της. μοιαζει σαν να προσπαθει να μυρισει τα μαλλια της ή κατι τετοιο ισως πιο ενοχλητικο, ισως λιγοτερο αθωο. εκεινη τον εχει μαλλον καταλαβει. ανασηκωνει το βλεμμα σαν να ψαχνει μαρτυρα αναμεσα στους αλλους επιβατες. μετα γυριζει προς το μερος του κ του λεει: "ενταξει; τελειωσες;" "οχι, περιμενε λιγο", της απανται αυτος. του φερνει το βιβλιο πιο κοντα στα ματια του κ μετα απο λιγο, οταν αυτος της χαμογελαι, τον φιλαει κ γυριζει επιτελους τη σελιδα. οσοι εχουμε παρακολουθησει το περιστατικο γυριζουμε ξανα προς τα παραθυρα. οχι, δεν ηταν αυτο που νομιζαμε.

παιχνιδια ρολων

παω το πρωι στον γιατρο. εχω ραντεβου κ
ειμαι ακριβως στην ωρα μου. "θα περιμενετε λιγο",
μου λεει η γραμματεας, "ο κυριος προηγειται." "μα
εχω αυτην την ωρα ραντεβου", διαμαρτυρομαι
καπως χλιαρα. η γραμματεας κοιταζει τα χαρτια της.
"μαλιστα, εχετε δικιο, αλλα κ παλι, ο κυριος
προηγειται. μας συγχωρειτε, εχει γινει ενα μικρο
μπερδεμα στο προγραμμα." στο μεταξυ ο κυριος
που προηγειται χαμογελαει αμηχανα, για να μην πω
ενοχα. "ναι, αλλα σε μια ωρα πρεπει να εχω
επιστρεψει στη δουλεια", επιμενω λιγο πιο εντονα
απο πριν. "ναι, εχετε δικιο. μας συγχωρειτε, αλλα κ ο
κυριος.. πρεπει να εξεταστει επειγοντως." ο κυριος
το πιανει στον αερα, παυει αμεσως να χαμογελα κ
παιρνει ενα πονεμενο υφος, σαν να υποφερει απο
κατι πολυ κακο κ βασανιστικο. ισα που τον
προλαβαινουμε, δηλαδη, τον ανθρωπο.

"νομιζω οτι με κοροϊδευετε", λεω στην
γραμματεα. το λεω πιο πολυ διαπιστωτικα, σαν
γενικο συμπερασμα. "κοιταξτε, κ ο κυριος.." αρχιζει
παλι αυτη το ποιημα. "ναι", τη διακοπτω αποτομα,
"κ ο κυριος. μαζι κ οι δυο με κοροϊδευτε." ο κυριος
το παιρνει πανω του: "ασε, ρε συ μαρια. ασε τον τον
ανθρωπο να μπει κ εγω θα περιμενω." "κ ποιος θα
παει να παρει τα παιδια, ρε βασιλη;" του απανται
εκεινη, "οριστε, παλι ρεζιλι γιναμε." αισθανομαι

ασχημα. προσπαθω καπως να τους τα βρω, αλλα
ειναι πια αργα, ο καυγας εχει ηδη ξεσπασει, η
μαγεια εχει μη αναστρεψιμα καταλυθει κ η
"γραμματεας" κ ο "κυριος" εχουν γινει ξανα μαρια κ
βασιλης.

κ υστερα λενε πως τα ζευγαρια που παιζουν
μεταξυ τους θεατρο κ προσποιουνται ρολους
τονωνουν κ αναζωογονουν τη σχεση τους. δυστυχως,
παντα θα εμφανιζεται ενας τριτος απο το πουθενα κ
θα τους το χαλαει.

απλutos χρονος

ολοι οι ανθρωποι εχουν καποιες λεξεις κ καποιες εκφρασεις με τις οποιες κολλανε κατα καιρους κ τις χρησιμοποιουν συνεχεια, πολλες φορες εκνευριζοντας ή κ διασκεδαζοντας τους συνομιλητες τους. οταν ημουν στις πρωτες ταξεις του δημοτικου, ασπουμε, ειχαμε εναν δασκαλο που ειχε φαιενα τετοιο κολλημα με τον "απλετο χρονο". οταν, για παραδειγμα, δυσκολευομασταν με τις αντωνυμιες ή τα κλασματα, μας ελεγε να μην ανησυχουμε, γιατι εχουμε μπροστα μας απλετο χρονο να τα μαθουμε. ενω οταν καναμε φασαρια, μας επανεφερε στην ταξη τονιζοντας μας οτι δεν εχουμε απλετο χρονο κ αν δεν ηρεμησουμε δεν θα προλαβει να ολοκληρωσει την παραδοση. γενικα το επιθετο απλετος,-η,-ο ηταν το πολυεργαλειο του κ με καποιον τροπο ανεξηγητο λειτουργουσε πολυ αποτελεσματικα οποτε κ να το χρησιμοποιουσε.

δεν ξερω για τους τοτε συμμαθητες μου, αλλα εγω προσωπικα αργησα λιγο να μαθω τι ακριβως σημαινει απλετος κ η αληθεια ειναι πως τοτε που ακουγα τον δασκαλο να το επαναλαμβανει, νομιζα οτι ελεγε ή οτι εννοουσε "απλutos", πραγμα που μου δημιουργουσε μεγαλες αποριες, τις οποιες, μεχρι σημερα, ποτε δεν μπορεσα να εκφρασω. εγω τοτε τα μονα απλυτα που ηξερα ηταν τα πιατα στο νεροχυτη, που δεν ηταν σωστο να τα αφηνουμε για

μερες να μαζευονται εκει, αλλα επρεπε παντα εγκαιρως να τα καθαριζουμε. αρα κ ο απλετος-απλυτος χρονος "που ειχαμε μπροστα μας" ηταν κατι κακο κ βρωμικο, που επρεπε κ αυτο οπωσδηποτε μεγαλωνοντας να βρουμε εναν τροπο κ να το καθαρισουμε. αλλα πώς καθαριζεται ο χρονος; ισχυε κ εδω οτι κ με τα πιατα; επρεπε, δηλαδη, καθως θα μεγαλωναμε, να καθαριζουμε τις μερες, τους μηνες κ τα χρονια κ να μην τα αφηνουμε κ αυτα να στοιβαζονται ακαθαρτα στο νεροχυτη της ζωης μας;

αργοτερα, εμαθα τι ακριβως ηθελε να πει ο δασκαλος κ λυθηκε μες στο κεφαλι μου η παρεξηγηση, ενω στο μεταξυ ειχαν αρχισει να με απασχολουν αλλα υπαρξιακα -κ πιο εφηβικα- προβληματα. τα τελευταια χρονια, παρατηρω, καθε φορα που σταματω μπροστα σε ενα περιπτερο για να χαζειψω τα πρωτοσελιδα των εφημεριδων, οτι οι δημοσιογραφοι εχουν φαιε ενα παρομοιο κολλημα με εκεινο του δασκαλου κ διαρκως γραφουν για το "βρωμικο παρελθον" του ταδε ή του δεινα δημοσιου προσωπου. δεν ξερω, αλλα για καποιον λογο ειμαι σιγουρος οτι αν ζει ακομα κ κοιταζει τις ιδιες εφημεριδες κ ο τοτε απλετος δασκαλος μου, θα κουναιε το κεφαλι του κ θα μονολογει: "κ που να δειτε ποσο βρωμικο θα ειναι μετα το μελλον."

για παντα

ενας μουσικος του δρομου παιζει βιολι απεναντι απο τη μητροπολη. ενας βιαστικος περαστικος φρεναρει αποτομα κ σταματαει μπροστα του. με το ενα χερι ριχνει λεφτα μεσα στη θηκη του βιολιου. με το αλλο χερι βγαζει το κινητο του, καλει την καλη του μαλλον κ μολις ακουσει τη φωνη της, τεντωνει το χερι κ φερνει τη συσκευη σε αποσταση αναπνοης απο το βιολι του πλανοδιου. χαμογελαει ο περαστικος. χαμογελαει ο βιολιστης. χαμογελουν τα κερματα μεσα στη θηκη του βιολιου κ οι νοτες στο κομματι. η μονη που δεν χαμογελα ειναι μαλλον η αορατη ακροατρια στην αλλη ακρη της γραμμης που ακουγεται να επαναλαμβανει μηχανικα κ αμηχανα ταυτοχρονα: "κωστα, δεν σε ακουω. πού είσαι, κωστα; δεν σε ακουω."

ο βιολιστης ολοκληρωνει το κομματι του. ο περαστικος σκορπαει κ αλλα κερματα, κλεινει κ ριχνει μεσα στην τσεπη το τηλεφωνο πολυ ικανοποιημενος. βιολιστης κ περαστικος αποχαιρετιουνται με ενα βλεμμα συνωμοτικο, με μια ανειπωτη υποσχεση: ο,τι κ να συμβει, οσα κ να περασουν χρονια, αυτο θα ειναι για παντα το κομματι τους.

οδοσημα

πριν κατι χρονια ημουν στις βρυξελλες κ
εκανα μια βολτα παρεα με μια φιλη γερμανιδα που
ειχε ερθει να με δει απο τη γειτονικη κολωνια.
καποια στιγμη, εκει που περπατουσαμε, περασαμε
απο την οδο σαλβαντορ αλιεντε. η φιλη, μοις ειδε
το σχετικο οδοσημο, ενοχληθηκε σφοδρα κ αρχισε
αμεσως να φωναζει για το τι σοι ανθρωποι ειναι
αυτοι οι βελγοι, που τιμουν με τετοιο τροπο
ξεδιαντροπο εναν απο τους πιο αιμοσταγεις
δικτατορες του εικοστου αιωνα. οταν της επεσημανα
πως καποιο λαθος κανει, εκεινη επεμεινε κ μαλιστα,
για να μου αποδειξει ποσο πολυ το εχει με την
ιστορια, μου εξιστορησε στα βιαστικα, χωρις ομως
να παραλειψει καποιες κρισιμες λεπτομερειες,
ολοκληρο το χρονικο της διακυβερνησης της χιλης
απο τον σοσιαλιστη προεδρο αουγκουστο πινοσετ κ
της βιαιης ανατροπης του απο το στρατιωτικο
πραξικοπημα του '73.

οχι, η φιλη κ διαβασμενη ηταν κ αποψη
ξεκαθαρη ειχε διαμορφωση για τα γεγονοτα, τα
αιτια κ τις συνεπειες τους. το μονο της λαθος ηταν
πως ειχε μπερδεψει τα ονοματα των δυο βασικων
πρωταγωνιστων της προσφατης χιλιανης ιστοριας.
για να μην την προσβαλω, δεν επιχειρησα ξανα να
τη διορθωσω, οποτε κ την αφησα απλως να
σηματισει τη χειροτερη εντυπωση για την δημοτικη

αρχη των βρυξελλων κ τις επιτροπες ονοματοδοσιας των δρομων κ των πλατειων της πολης.

σημερα επεσα πανω σε ενα παρομοιο περιστατικο στο κεντρο της θεσσαλονικης, οταν ειδα ενα ζευγαρι να μαλωνει δημοσιως. εκεινη, εξαλλη, του φωναζε "πως με λενε; πες τωρα δυνατα, πως με λενε". εκεινος, ντροπιασμενος μαλλον απο τη σκηνη, αμυνοταν, οχι κ τοσο επιτυχημενα, αλλοτε ζητωντας της συγγνωμη κ αλλοτε διατυπωνοντας το ρητορικο ερωτημα, "πας καλα, κοριτσι μου;". οπως εμαθα στη συνεχεια, η αιτια του καυγα τους ηταν οτι ο τυπος εκανε το μοιραιο λαθος να αποκαλεσει τη συντροφο του με το ονομα της πρωην του. κ ομως, οπως κ με τη γερμανιδα φιλη, κανεις δεν θα μπορουσε να τον κατηγορησει οτι δεν γνωριζει καλα την προσφατη προσωπικη του ιστορια. το μονο του επισης λαθος ηταν οτι ειχε μπερδεψει -για μια στιγμη, ελπιζω- τα ονοματα των βασικων πρωταγωνιστριων της.

αλλα ετσι ειναι η ιστορια, παραξενη κ παρεξηγησιαρα. κ ισως τελικα πισω απο τις δημοτικες επιτροπες, που δινουν στους δρομους των πολων ονοματα ακινδυνα αφηρημενων εννοιων κ λουλουδιων, κρυβονται οι ιδιοι ανθρωποι που αποκαλουν διαρκως τα ταιρια τους "μωρο μου" κ ξενοιαζουν.

το τρεχον κολλημα

αδεσποτο σκυλι εχει κολλησει τη μουρη του σε βιτρινα ξενοικιαστου καταστηματος κ γρυλιζει. μεσα στο μαγαζι δεν υπαρχει τιποτα σχεδον. μονο κατι χαρτια -παλιοι λογαριασμοι κυριως- σκορπισμενα στο ξυλινο σκονισμενο δαπεδο. το σκυλι, εαν δεν δουλευει για καποια εισπρακτικη εταιρεια, μαλλον βλεπει κατι που δεν μπορουμε να δουμε εμεις. σιγουρα, καποιο αορατο μυστηριο υπαρχει εδω, πισω απο την τζαμαρια. μετα, περναι ενας τυπος απο διπλα του, σταματει κ αρχιζει να το χαϊδευει, επαναλαμβανοντας το αγαπημενο ρητορικο ερωτημα των σκυλων: "πού εισαι εσυ; πού εισαι εσυ;" το σκυλι ηρεμει λιγακι. στη συνεχεια, ο αγνωστος περαστικος μάς ενημερωνει οτι το μαγαζι αυτο δεν ειναι παρα το τρεχον κολλημα του αδεσποτου. "μεχρι κ πριν απο λιγες μερες την εβγαζε εξω απο εκεινο στη γωνια. μολις το πηρανε για να το κανουνε καφε, ηρθε εδω. αμα το νοικιασουνε κ αυτο, θα παει σε αλλο παρακατω." απιστευτο, σκεφτομαι. αυτο που βλεπει το σκυλι κ δεν μπορουμε εμεις να δουμε ειναι τελικα η αναπτυξη.

ποτε δεν ξερεις

μολις περασαν δυο παιδια απο το μαγαζι. "ειμαστε απο το κουκουε", μου ειπαν. "θα παρετε ενα κουπονι οικονομικης ενισχυσης;" θυμηθηκα εναν θειο μου καργα δεξιο. παντα αγοραζε, χωρις κανεναν δισταγμο, οταν περνούσαν, τοτε, απο το δικο του μαγαζι, κουπονια για το κομμα. οποτε τον ρωτουσα γιατι το κανει, αφου ειναι δεξιος κ εθνικοφρων ανθρωπος, μου απαντουσε: "μα, ουτε στον θεο πιστευω, αλλα ενα κερακι το αναβω πού κ πού. ποτε δεν ξερεις.."

αδιακρισιες

γυριζω προς το σπιτι με τα ποδια. ετσι οπως περπαταω στον πεζοδρομο, παρατηρω μια νεαρη γυναικα να ερχεται απο την αντιθετη κατευθυνση κ για καποιο λογο αισθανομαι αμεσως πως κατι δεν παει καλα με την περιπτωση της. καθως πλησιαζουμε ο ενας τον αλλον, βλεπω καθαρα οτι κλαιει. δεν εννωω οτι ειναι απλως δακρυσμενη. η κοπελα κλαιει, γοερα, με λυγμους κ τετοια. σκεφτομαι να τη ρωτησω αν χρειαζεται βοηθεια, αλλα δεν ξερω αν ειναι σωστο. θα ελεγα οτι δεν ξερω αν ειναι δουλεια μου να τη ρωτησω κ να της προσφερω οποιουδηποτε ειδους βοηθεια, αλλα ακομα δεν εχω καταλαβει ποια ειναι η δουλεια μου ακριβως, οποτε δεν το λεω. ναι, αλλα γιατι φοβαμαι να μην φανω αδιακριτος, εαν τη βοηθησω, κ δεν με νοιαζει να μην φανω αδιαφορος, εαν την προσπερασω κ συνεχισω, σαν να μην εχει τιποτα συμβει, τον δρομο για το σπιτι; κ εν παση περιπτωση, σε ποιον δεν θελω να φανω αδιακριτος ή αδιαφορος; σε εκεινη; σε εμενα; στον πεζοδρομο; σε καποια αορατη δυναμη που βρισκεται καπου αραχτη κ παρακολουθει τις αντιδρασεις μου, μην εχοντας μαλλον αποψε κατι καλυτερο να κανει; πλεον δεν μας χωριζουν παρα ελαχιστα βηματα. πρεπει να παρω οσο πιο γρηγορα γινεται μιαν αποφαση. αναρωτιεμαι ποσο θα εδιναν τα

γραφεια στοιχηματων, εαν παιζονταν σε αυτα οι αποφασεις μου, η ταχυτητα ληψης τους κ η συνεπης εφαρμογη τους. αραγε, εγω ο ιδιος θα τολμουσα να πονταρω εστω κ ενα ευρω επανω μου; τωρα πια βρισκεται ακριβως μπροστα μου. τοσο κοντα που μπορω ανετα να καθρεφτιστω πανω στα μουσκεμενα μαγουλα της, να κοιταχτω καλα-καλα κ να στρωσω τη χωριστρα της αναποφασιστικοτητας μου. η νεαρη θλιμμενη υπαρξη σηκωνει το βλεμμα της κ το στελνει να διασταυρωθει με το δικο μου. για μια στιγμη, θα επαιρνα ορκο οτι το βλεμμα αυτο φωναζει "κανε κατι". ελαχιστα δεκατα του δευτερολεπτου πριν "κανω κατι" τελικα, ακουω τη φωνη της, βραχνη κ τσαμπουκαλεμενη κ εξωφρενικα παραταιρη με το παρουσιαστικο της, να λεει: "τι κοιτας, ρε;"

θα βρεξει, νομιζω, αποψε. αλλα μπορει κ οχι.

στο ονομα μου

ξεκινήσα να πάω για πρώτη φορά επίσκεψη στο σπίτι ενός φίλου. έφτασα στη διεύθυνση που μου είχε δώσει κ αρχισα να ψάχνω το ονομα του στα κουδουνια. δεν το βρηκα. τον πηρα τηλεφωνο για να του πω να μου ανοιξει. δεν μου απαντησε. τον ξαναπηρα. τα ιδια. αρχισα να εκνευριζομαι. ειπα να φυγω. μετα θυμηθηκα οτι κ εγω εχω να βαλω το ονομα μου σε θυροτηλεφωνο απο τοτε που ημουν φοιτητης κ ζουσα στα εξαρχεια. σε ολα τα αλλα σπιτια οπου εμεινα μετα, οπως κ σε αυτο οπου μολις, πριν μια βδομαδα, μετακομισα, κρυβομουν κ κρυβομαι ακομα πισω απο τα ονοματα των παλαιων ενοικων.

αλλα σε εκεινο που καποτε υπηρξε το φοιτητικο μου σπιτι ο παλαιος, για να μην πω ο αρχαιος, ενοικος παραδοξως παραμενω εγω. καμια φορα, οταν κατεβαινω στην αθηνα κ περνω απο την τοσιτσα, σταματω στον αριθμο 20 κ βλεπω το ονομα μου στο κουδουνι. κ ας εφυγα απο αυτο το σπιτι το 2000. το ονομα μου ειναι ακομα εκει. καποιος ακομα παραγγελνει πιτσες στο ονομα μου. καποιος καλει τους φιλους του στο σπιτι κ τους λειει να χτυπησουν το κουδουνι που λειει "ανταμης". καποτε, μπηκα στον πειρασμο να το χτυπησω κ εγω, αλλα τρομοκρατηθηκα στη σκεψη οτι μπορει να ακουσω τον εικοσιπενταχρονο εαυτο μου να ρωττει

"ποιος είναι" κ εφυγα τρεχοντας σχεδον. οχι, δεν
ειμαι καθολου σιγουρος πως θα ειχα να του δωσω
μια σοβαρη κ υπευθυνη απαντηση που να μπορουσε
να ικανοποιησει κ εκεινον κ εμενα.

μαζι με τα χρονια, ομως, να που περασε κ η
ωρα. λιγο πριν αρχισω να βαρω στην τυχη τα
κουδουνια της ξενης πολυκατοικιας, χτυπησε το
τηλεφωνο. ο φιλος ηταν. "σπρωξε", μου ειπε, "ειναι
ανοιχτα."

το νουμερο

πηγα το πρωι στη δεη για να αλλαξω ονομα στον λογαριασμο του σπιτιου οπου μολις μετακομισα. πανω στο μηχανημα που δινει αριθμους προτεραιοτητας υπηρχε ενα χαρτονι που εγραφε "οχι αλλα νουμερα για σημερα". αμεσως καταλαβα οτι οι συμπαθεις υπαλληλοι ειχαν κουρασει να ασχολουνται με νουμερα κ αποφασισαν μεχρι το τελος της ημερας να εξυπηρετουν μονο τους πολυ σοβαρους πελατες της επιχειρησης. παρολα αυτα, αν κ φορεσα το πιο αξιοπρεπες κ επαγγελματικο μου υφος, οταν πατησα το κουμπι για να παρω το μαγικο χαρτακι, το μηχανημα δεν εδειξε να συγκινειται.

ενας σεκιουριτας, που εστεκε παραδιπλα αγερωχος, με κοιταξε κ επανελαβε το χαρτονενιο αποφθεγμα: "οχι αλλα νουμερα για σημερα, κυριε." ε μα, πώς γινεται αυτο, αναρωτηθηκα. πώς ειναι δυνατον να ειμαι νουμερο κ κυριος ταυτοχρονα; "συγγνωμη, κυριε", ξεκινήσα ανταποδιδοντας του το ημισυ των χαρακτηρισμων που μολις ειχα εισπραξει, "εγω δεν ειμαι σαν τους αλλους. εγω, ξερετε, εχω λογο σοβαρο που ηρθα εδω περα. θελω να αλλαξω το ονομα στον λογαριασμο του σπιτιου οπου μολις μετακομισα." "ελατε αυριο", μου προτεινε αμεσως λυση ο εγγυητης της ταξης κ της ασφαλειας εντος του υποκαταστηματος. "μα αυριο δεν θα βρισκομαι

εδω", διαμαρτυρηθηκα καπως χλιαρα. τοτε αυτος εσκυψε με τροπο κ μου ψιθυρισε στο αυτι την αποκαλυψη της ημερας: "δεν χρειαζεται να ξαναερθετε. μπορειτε να το κανετε κ απο το ιντερνετ."

αυτο ειναι. το ιντερνετ - πραγματικα, πώς δεν το σκεφτηκα απο μονος μου νωριτερα; ο,τι κ να κανεις, οσο νουμερο κ να εισαι κ να προσπαθεις απεγνωσμενα να το κρυψεις, θα υπαρχει ο ψηφιακος κοσμος που θα σε παιρνει παντα σοβαρα κ θα σε εξυπηρετει παντα αδιαμαρτυρητα, αλλαζοντας ονοματα σε ολους τους λογαριασμους που εχεις ανοιξει στον αλλον κοσμο τον κανονικο, τον τοσο αδικα κ ματαια τρισδιαστατο.

τα κερματα

σταματαω καπου να παρω εναν καφε. ο καφετζης με βλεπει που βγαζω να πληρωσω κ σπευδει να μου πει "κερασμενος". τον ευχαριστω πολυ, αλλα θελω κ να τον ρωτησω γιατι μου τον κερναει. δηλαδη, εννοειται οτι μου αρεσει η κινηση του, αλλα δεν την καταλαβαινω. ουτε τακτικος πελατης ειμαι του καταστηματος ουτε τον γνωριζω τον ανθρωπο. τελικα, επειδη νιωθω την υποχρεωση να πω κατι οπωσδηποτε, αντι για "γιατι;" λεω ενα ανοητο "σιγουρα;", ενω ακομα κραταω κατι κερματα στο χερι. "σιγουρα, σιγουρα", μου απανταει αυτος γελωντας. του λεω ευχαριστω ξανα, παιρνω τον καφε κ φευγω.

βγαινοντας απο το μαγαζι, πεφτω πανω σε εναν ζητιανο. ακομα εχω τα κερματα στο χερι μου. "μια μικρη βοηθεια", μου λεει αυτος με απλωμενη την παλαμη. το σκεφτομαι. δισταζω. οχι, δεν εχει σημασια εαν του την εδωσα ή οχι τη μικρη βοηθεια που ζητησε. το θεμα ειναι ο δισταγμος. το ποσο ανοητα ακουγονται ολα αυτα τα "σιγουρα;". το ποσο εξυπνους νομιζουμε πως μας κανει αυτη η διαρκης αμφιβολια.

παρενεργειες

σημερα στο νοσοκομειο μια γυναικα, με τον ορο στο χερι, καπνιζε στον διαδρομο διπλα σε ενα μισανοιχτο παραθυρο. περναι ενας γιατρος κ της κανει εντονη παρατηρηση. η γυναικα αιφνιδιαζεται κ πεταει αμεσως το τσιγαρο. ο γιατρος συνεχιζει να της την λει. εχει δικιο. ολοι μαζι του ειμαστε. η γυναικα τού απαντα κατι ακατανοητο που μοιαζει με συγγνωμη. ο γιατρος κουναι το κεφαλι αποδοκιμαστικα κ επαναλαμβανει στα αγγλικά τα αυστηρα του λογια. η γυναικα τού λει, επισης στον αγγλικά, πως θα επρεπε να μιλαει καλυτερα. ο γιατρος της φωναζει πως θα επρεπε να ντρεπεται. η γυναικα απομακρυνεται. "απο πού εισαι;" την ρωταει ο γιατρος κοιταζοντας πια την πλατη της. "τι σημασια εχει;" του απανταει εκεινη κ εξαφανιζεται μες στο δωματιο της.

ναι, γιατρε, πες μας, αληθεια, τι σημασια εχει; τι ειδους παρενεργειες μπορει να προκαλεσει η αναμειξη της καταγωγης με την αντικοινωνικη συμπεριφορα κ δεν φροντισαμε τοσο καιρο να τις διαβασουμε στις οδηγιες χρησης;

εφαρμογες

πανω στη σκονη που σκεπαζει το αυτοκινητο μου καποιος εγραψε με το δαχτυλο του την φραση "θελω πλυσιμο". το αυτοκινητο θελει οντως πλυσιμο, αλλα σημερα δεν προλαβαινω. βασικα, θελει πλυσιμο εδω κ μερες, βδομαδες ισως. τωρα που το σκεφτομαι, παιζει να υπαρχει ακομα αμμος απο το καλοκαιρι αναμεσα στα καθισματα, αλλα ενταξει, που θα παει, καποια στιγμη νομιζω θα ξανακαλοκαιριασει.

ισως, λεω τωρα, οι κατασκευαστες να επρεπε να εξοπλιζουν τα αμαξια με κατι σαν εφαρμογη που να εμφανιζεται η φραση "θελω πλυσιμο" στο πισω τζαμι τους καθε φορα που αμελεις κ βρωμιαρηδες οδηγοι ξεχνανε να τα πλυνουν. κατι σαν την ενδειξη για το σερβισ, ασπουμε. ετσι δεν θα μπαινουν στον κοπο κ δεν θα λερωνουν κ τα δαχτυλα τους οι περαστικοι για να μας το θυμιζουν. κ με τα αλματα που κανει η τεχνολογια, ποιος ξερει, μπορει μια τετοια εφαρμογη καποτε να αρχισει να εμφανιζεται κ στις πλατες των ανθρωπων. να περπατας στον δρομο κ να βλεπεις να σχηματιζονται πανω στις πλατες των αλλων φρασεις οπως "θελω να πιω", "θελω διακοπες", "θελω παρεα", "θελω να παω σπιτι μου" κ τετοια.

οχι πως θα ικανοποιουσε αυτη η εφαρμογη
τις εκαστοτε επιθυμιες μας πιο γρηγορα, αλλα, προς
το παρον σιγουρα κανεις περαστικος δεν προκειται
να απλωσει το χερι του κ να μας τις θυμισει,
γραφοντας με το δαχτυλο πανω στη σκονη που
σκεπαζει την καθημερινοτητα μας.

το μηλο

καθομαι μονος σε ενα μπαρ κ περιμενω παρεα. το μαγαζι ειναι ψιλοαδειο κ εκτος απο τη μουσικη προς το παρον το μονο που ακουγεται ειναι τα λογια ενος ζευγαριου που καθεται σε ενα απο τα τραπεζια. το ζευγαρι μαλωνει. ενταξει, δεν εχω στησει κ αυτι, αλλα τους ακουω τοσην ωρα να κλινουν το ρημα καταλαβαινω σε ολους τους χρονους κ ολες τις εγκλισεις, που μπορω να πω με βεβαιοτητα πως θεμα της διαφωνιας τους ειναι η ελλειψη κατανοησης στη σχεση τους.

κ τοτε, πανω στον κακο χαμο, ανοιγει η πορτα κ μπαινει ενας ζητιανος. ο ζητιανος παει κατευθειαν προς το τραπεζι του ζευγαριου τη στιγμη που ο καυγας τους εχει αρχισει να ξεφευγει κ ακουγονται πλεον κουβεντες ασυγχωρητες. το ζευγαρι δεν προσεχει τον ζητιανο που στεκεται πανω απο τα κεφαλια τους με την παλαμη απλωμενη. ο τυπος χτυπαι το χερι δυνατα επανω στο τραπεζι. η τυπισσα τού λεει να παει να γαμηθει κ αρχιζει να μαζευει τα πραγματα της. ο ζητιανος, αταραχος, βγαζει μεσα απο την τσεπη του παλτου του ενα πρασινο μηλο κ το ακουμπαι αναμεσα τους. οι δυο καυγατζηδες το βουλωνουν κ κοιταζουν το μηλο σαν να επροκειτο για απασφαλισμενη χειροβομβιδα. ο ζητιανος ακουμπαι τα χερια του στους ωμους τους κ τους χαμογελαει πατρικα ή καπως ετσι τελος

παντων. αυτοι τον κοιταζουν με δεος κ συγκινηση. μια απροσδιοριστη γαληνη απλωνεται σε ολοκληρο το μαγαζι. ξαφνικα, ολοι αγαπανε ολους.

ο τυπος βγαζει κατι απο την τσεπη του κ το δινει στον ζητιανο. ο ζητιανος φερνει το χερι του στο στήθος, κανει μια μικρη υποκλιση κ φευγει χωρις να πλησιασει τους υπολοιπους θαμωνες. η τυπισσα απλωνει το χερι της κ χαϊδευει το μηλο. ο τυπος απλωνει το χερι του κ χαϊδευει το δικο της. κοιταζονται στα ματια. χαμογελανε. "ποσα του εδωσες", τον ρωταει αυτη. "τι σε νοιαζει;" αυτος της απανταει. ο καυγας αρχιζει παλι απο την αρχη. η μουσικη παιρνει πρωτοβουλια κ δυναμωνει απο μονη της για να μην τους ακουμε. το πρασινο μηλο πανω στο τραπεζι τους συνεχιζει να πρασινιζει κ άλλο.

με θυμασαι;

περπατω στο πεζοδρομιο κ βλεπω καποιον να ερχεται απο την αντιθετη κατευθυνση. ο καποιος, οσο πλησιαζουμε ο ενας προς τον αλλον, με κοιταζει κ χαμογελαει. μετα σηκωνει το χερι κ με χαιρετα, κ αφου εχουμε φτασει πια σε αποσταση αναπνοης, μου λεει "καλημερα". δεν τον ξερω. κ να εχουμε καπου, καποια στιγμη, ξανασυναντηθει, τωρα δεν τον θυμαμαι. αλλα ενταξει, καλημερα μου λεει ο ανθρωπος. "καλημερα", του λεω κ εγω, χωρις να κοιψω ταχυτητα. αυτος, ομως, σταματαει κανοντας με κ εμενα να φρεναρω αποτομα. κοιταζομαστε. "δεν με θυμασαι, ε;" μου λεει. "συγγνωμη, ρε φιλε", του απαντω, "οχι, δεν σε θυμαμαι." "εισαι σιγουρος, ε; δεν με θυμασαι;" επιμενει αυτος. "εμ.. οχι. βοηθησε με λιγο", του λεω. "γιατι να σε βοηθησω;" μου απαντα, "εσυ, τοτε που επρεπε, εμενα με βοηθησες;" το χαμογελο του παγωνει κ μαζι με αυτο ψιλοπαγωνει κ το αιμα μου. απο τη μια, το ομολογω, θελω να το βαλω στα ποδια, απο την αλλη ομως, θελω να μαθω ή εστω να ξαναθυμηθω την παλιοϊστορια που κρυβεται απο πισω κ ας οδηγησει αυτο σε μια μαλλον οχι κ τοσο ευχαριστη καταληξη αυτης, της τρεχουσας ιστοριας.

"νομιζω πως κανεις λαθος", του λεω τελικα, του γυρνω την πλατη κ αρχιζω ξανα να περπατω, ενω αναρωτιεμαι πώς ειναι, αραγε, να σε χτυпанε

με τσεκουρι ή εστω να σε πυροβολουν πισωπλατα.
"ε, τωρα, παντως, θα με θυμασαι σιγουρα", τον
ακουω να λεει, καθως απομακρυνομαι. δεν γυριζω.
ποιος ξερει, σκεφτομαι, μπορει κ να το φανταστηκα
ολο αυτο. αλλα καλου-κακου, ας το γραψω καπου
για να μην το ξαναξεχασω.

η γραμμη

ειμαι σε γραμμη αναμονης εδω κ μιση ωρα. οσο βρισκομαι σε αναμονη, ακουω ενα αδιανοητα εξοργιστικο μουσικο θεμα, το οποιο εχει επιλεχθει με προφανη σκοπο να με εκνευρισει κ να με κανει να κλεισω το τηλεφωνο. καθε τρια λεπτα περιπου η μουσικη διακοπτεται για να ακουστει μια εξισου ενοχλητικη φωνη να λεει "αυτη τη στιγμη ολες οι γραμμες μας ειναι απασχολημενες. παρακαλω περιμενετε".

αν κ γνωριζω πως προκειται για ηχογραφημενο μηνυμα, μετα τις πρωτες επαναληψεις, εχω ξεκινήσει καποιες φιλοτιμες - θελω να πιστευω- προσπαθειες να αποσπασω καποιες πληροφοριες παραπανω απο το μηχανημα ή εστω να το αποσυντονισω κ ετσι να χτυπησω το αορατο κ πανισχυρο συστημα που κρυβεται απο πισω. "σιγουρα ειναι ολες οι γραμμες σας απασχολημενες; μηπως ειναι καμια παλιογραμμη που κωλοβαρα κ αποφευγει να με εξυπηρετησει; κ ποσο λετε να περιμενω, δηλαδη; γιατι αν ειναι να κανουμε μαζι εδω πρωτοχρονια πειτε μου να παω να βαλω τα καλα μου. αληθεια, μηπως ξερετε πώς λεγεται το κομματι που με εχετε βαλει να ακουω τοσην ωρα; να ξερω να το παραγγελνω στους ντιτζεϊδες οποτε βγαινω εξω."

κ τότε ξαφνικά, κ ενώ έχω ήδη αρχίσει να σκεφτομαι πως λογικά καπως έτσι πρέπει να ξεφευγει το μυαλο του ανθρωπου, η γραμμη ανοιγει κ ακουγεται μια αλλη φωνη πολυ πιο φιλικη κ παρεϊστικη να μου συστηνεται κ να με ρωτα πώς θα μπορούσε να με εξυπηρετησει. αιφνιδιαζομαι. ειλικρινα δεν θυμαμαι καν γιατι τους τηλεφωνησα. κομπιαζω. ψαχνω στα χαρτια που βρισκονται μπροστα μου μηπως κ βρω κατι που να με βοηθησει. η υπαλληλος, στο μεταξυ, με ενημερωνει οτι για τη δικη μου ασφαλεια η κληση μας καταγραφεται. "τι εννοειτε;" τη ρωτω, "ολοκληρη η κληση; ακομα κ αυτα που ελεγα τοσην ωρα που με ειχατε σε αναμονη;" η υπαλληλος γελαει -ετσι νομιζω, δηλαδη- μετα σκουνται τη διπλανη της κ της κανει μια χαρακτηριστικη χειρονομια, σαν να της λει "παλι σε τρελαρα πεσαμε". η διπλανη τής κανει νοημα κ της ζηταει να με βαλει σε ανοιχτη ακροαση για να με μπορουν να με ακουν ολοι μεσα στην αιθουσα κ να προσφερω έτσι ενα ευχαριστο διαλειμμα σε αυτο το μιζερο κ γκριζο πρωινο τους. η δικια μου την ξανασκουντα κ με εξαιρετικο επαγγελματισμο πνιγουν κ οι δυο τα αφριζοντα τους γελια.

κ εκει πανω στην καλη χαρα, παταει μαλλον κατα λαθος ενα κουμπι, κ χωρις να κλεισει η γραμμη, αρχιζει παλι να ακουγεται το μουσικο θεμα της αναμονης. για καποιο λογο έχω αρχίσει να τη συμπαθω αυτην τη μελωδια. "παρακαλω, κυριε.

πειτε μου, πώς μπορω να σας εξυπηρετησω;" μου λει το κοριτσι. αναρωτιεμαι αν την ακουμε κ οι δυο αυτην τη μουσικη ή συνεχιζω να κινουμαι μονος μου σε ρυθμους παραφροσυνης. μοναχα ενας τροπος υπαρχει να το μαθω. "χορευουμε;" της λέω.

**Το τελευταίο χάρτινο βιβλίο του Γιάννη Αντάμη, το
«Ανταμομπίλ», κυκλοφορεί στα βιβλιοπωλεία από
τις Εκδόσεις Χαραμάδα**

let's get out of here

στον Espeakay

Βόλος, Δεκέμβριος 2018

οι φωνές από δίπλα

©

γιάννης αντάμης

dreamtigers